

Percy

De vrouwen met het slangenhaar begonnen Percy op zijn zenuwen te werken.

Ze hadden drie dagen geleden al dood moeten gaan toen hij ze in de Koopjesmarkt van Napa onder een krat bowlingballen had bedolven. Ze hadden twee dagen geleden dood moeten gaan toen hij ze in Martinez met een politieauto had overreden. En ze hadden zéker dood moeten gaan toen hij ze vanochtend in Tilden Park hun hoofd had afgehakt.

Hoe vaak Percy ze ook had gedood en ze in een hoopje gruis had zien veranderen, telkens kregen ze als grote boosaardige stofvlokken hun gedaante weer terug. En steeds wisten ze hem weer in te halen.

Boven op de heuvel bleef hij staan om op adem te komen. Hoe lang was het geleden dat hij ze voor het laatst had gedood? Misschien twee uur. Langer leken ze niet dood te willen blijven.

De afgelopen dagen had hij nauwelijks geslapen. Hij had gegeten wat hij maar te pakken kon krijgen: gummibeertjes uit een automaat, oudbakken bagels, zelfs een fastfoodburrito, wat een nieuw persoonlijk dieptepunt was. Zijn kleren waren gescheurd, zaten vol met brandgaten en waren nat van het monsterkwijl.

Hij had het alleen maar zo lang overleefd doordat de twee dames

met slangenhaar – ‘Gorgonen’ noemden ze zichzelf – hem blijkbaar ook niet konden doden. Hun klauwen kwamen niet door zijn huid heen. Hun tanden braken af als ze hem probeerden te bijten. Maar Percy was bijna aan het eind van zijn Latijn. Nog even en hij zou van uitputting neerstorten. En hoe moeilijk het ook was om hem te doden, dan zouden de Gorgonen ongetwijfeld een manier vinden om het voor elkaar te krijgen.

Waar moest hij naartoe?

Hij keek om zich heen. Op een ander moment had hij vast van het uitzicht genoten. Links van hem goudkleurige glooiende heuvels met meren, bossen en hier en daar een kudde koeien. Rechts van hem het vlakke land van Berkeley en Oakland dat zich naar het westen uitstreckte, een immens schaakbord van woonwijken met een paar miljoen inwoners, die vast niet wilden dat hun ochtend werd verstoord door twee monsters en een halfgod.

Verder naar het westen glinsterde de Baai van San Francisco onder een zilverkleurig waas. Daarachter had een muur van mist het grootste deel van San Francisco opgeslokt. Alleen de wolkenkrabbers en de torens van de Golden Gate Bridge staken er nog net boven uit.

Een onbestemd verdriet drukte op Percy’s borst. Hij had het gevoel dat hij ooit in San Francisco was geweest. De stad was op de een of andere manier verbonden met Annabeth – de enige persoon die hij zich uit zijn verleden kon herinneren. De herinnering aan haar was frustrerend vaag. De wolf had beloofd dat Percy haar zou weerzien en dat hij zijn geheugen zou terugkrijgen – míts hij zijn reis tot een voorspoedig eind wist te brengen.

Zou hij proberen de baai over te steken?

Het was verleidelijk. Hij voelde de macht van de oceaan aan de horizon. Water gaf hem altijd hernieuwde kracht. Vooral zout water. Dat had hij twee dagen geleden ontdekt, toen hij in de Straat van Carquinez een zeemonster had gewurgd. Als hij de baai kon bereiken, zou hij misschien een laatste verdediging kunnen opwerpen en wie weet zelfs de Gorgonen verdrinken. Maar het was op z’n

minst drie kilometer naar de kust. Hij zou een hele stad door moeten.

Er was nog een reden dat hij aarzelde. De wolvin Lupa had hem zijn zintuigen leren scherpen, had hem geleerd op zijn intuïtie te vertrouwen, die hem naar het zuiden had geleid. Op dit moment ging zijn innerlijke radar als een gek tekeer. Het eind van zijn reis was nabij, vrijwel pal onder zijn voeten. Maar dat kon toch niet? Er was niks op deze heuveltop.

De wind veranderde van richting. Percy ving de zure lucht op van reptielen. Honderd meter onder hem bewoog iets door het bos, hij hoorde takken breken, bladeren ritselen, gesis.

Gorgonen.

Voor de twintigduizendste keer wenste Percy dat ze niet zo'n goede neus hadden. Ze hadden steeds gezegd dat ze hem konden ruiken omdat hij een halfgod was: de halfbloedzoon van een of andere oude Romeinse god. Percy had door de modder gerold, door beken geploeterd, zelfs luchtverfrisser in zijn zakken gestopt om te ruiken als een nieuwe auto, maar blijkbaar kon niets de stank van een halfgod verhullen.

Hij liep naar de westkant van de heuveltop. De helling was te steil om langs af te dalen: hij dook dertig meter recht omlaag tot aan het dak van een appartementencomplex dat in de heuvel was gebouwd. Twintig meter lager kwam een snelweg uit de heuvel tevoorschijn die kronkelend zijn weg zocht naar Berkeley.

Geweldig. Geen ontsnapping mogelijk van deze heuvel. Hij had zichzelf in een hoek laten drijven.

Percy staaarde naar de stroom auto's die zich in westelijke richting naar San Francisco bewoog en wilde dat hij in een van die auto's zat. Toen drong het tot hem door dat de snelweg dwars door de heuvel moest gaan. Er moest een tunnel zijn... pal onder zijn voeten.

Zijn innerlijke radar ging op tilt. Hij wás op de juiste plek, alleen te hoog. Hij moest die tunnel zien te bereiken. Hij moest een manier vinden om op de weg te komen – en snel ook.

Hij deed zijn rugzak af. Hij had een heleboel spullen uit de Koop-

jesmarkt in Napa weten mee te grissen: een gps, ducttape, een aansteker, superlijm, een waterfles, een kampeermatje, een pandaknuffelkussen (gezien op tv) en een Zwitsers zakmes – ongeveer alles wat een moderne halfgod zich kon wensen. Maar hij had niets wat dienst kon doen als parachute of slee.

Dus had hij twee opties: dertig meter lager te pletter vallen of blijven staan en vechten. Beide klonken niet best.

Hij vloekte en haalde zijn pen uit zijn zak.

De pen zag er niet bijzonder uit, gewoon een goedkope ballpoint, maar toen Percy het dopje eraf haalde veranderde hij in een glanzend bronzen zwaard. Het lemmet was perfect uitgebalanceerd. De leren greep lag in zijn hand alsof het wapen speciaal voor hem was gemaakt. In de pareerstang was in het Oudgrieks een woord gegraveerd dat Percy leek te begrijpen: ANAKLYSMOS – Doemtij.

Hij was met dit zwaard wakker geworden na zijn eerste nacht in het Wolfhuis – twee maanden geleden? Langer? Hij was alle gevoel voor tijd kwijt. Opeens had hij zich midden in de bossen op de binnenplaats van een uitgebrand landhuis bevonden, in een korte broek en een oranje T-shirt en om zijn nek een leren veter met een stel rare kralen van klei. Doemtij had in zijn hand gelegen, maar Percy had geen flauw benul hoe hij op die plek verzeild was geraakt en niet meer dan een vaag besef van wie hij was. Hij was blootsvoets, verkleumd en in de war geweest. En toen waren de wolven gekomen...

Vlak naast hem klonk een bekende stem, die hem uit zijn overpeinzingen rukte. ‘Daar ben je!’

Struikelend deinsde Percy achteruit en bijna viel hij over de rand van de heuvel naar beneden.

Het was die met die glimlach, Beano.

Oké, ze heette niet echt Beano. Percy vermoedde dat hij dyslectisch was, want als hij probeerde te lezen raakten de woorden in de knoop. De eerste keer dat hij de Gorgo had gezien, toen ze had gedaan alsof ze bij de Koopjesmarkt werkte en een button droeg met:

WELKOM! IK HEET STHENO had hij gedacht dat er BEANO stond.

Over haar bloemetjesjurk droeg ze nog steeds het groene hesje van de Koopjesmarkt. Op het eerste gezicht zou je kunnen denken dat ze een aftands oud omaatje was. Totdat je omlaag keek en zag dat ze kippenpoten had. Of omhoog, en je de bronzen slagstanden van een everzwijn in haar mondhoeken zag. Haar rode ogen gloeiden en haar haar was een kronkelend nest gifgroene slangen.

Wat het angstaanjagendst aan haar was? Ze hield nog steeds de grote zilveren schaal met gratis hapjes in haar handen. De schaal was gebutst door alle keren dat Percy haar had gedood, maar de krokante worstenbroodjes met gesmolten kaas zagen er nog prima uit. Stheno sjouwde ze heel Californië door om Percy nog iets te kunnen aanbieden voordat ze hem doodmaakte. Percy had geen idee waarom ze dat deed, maar mocht hij ooit een harnas nodig hebben dan zou hij het van krokante worstenbroodjes met gesmolten kaas maken. Die waren onverwoestbaar.

‘Wil je er eentje proeven?’ vroeg Stheno.

Percy weerde haar af met zijn zwaard. ‘Waar is je zus?’

‘Doe dat zwaard toch weg,’ zei Stheno afkeurend. ‘Je weet onderhand toch dat zelfs goddelijk brons ons niet lang dood kan maken. Neem een krokant worstenbroodje met gesmolten kaas! Ze zijn deze week in de aanbieding en ik zou je niet graag met een lege maag doden.’

‘Stheno!’ De tweede Gorgo dook zo snel rechts van Percy op dat hij niet de tijd had om te reageren. Gelukkig had ze het te druk met haar zuster kwaad aankijken. ‘Ik zei dat je hem moest besluipen en doden!’

‘Maar, Euryale...’ Stheno’s glimlach vervaagde. ‘Mag ik hem niet eerst een lekker hapje geven?’

‘Nee, imbeciel!’ Euryale draaide zich om naar Percy en ontblootte haar slagstanden.

Afgezien van haar haar, een nest koraalslangen in plaats van groene adders, zag Euryale er precies hetzelfde uit als haar zuster. Het hesje van de Koopjesmarkt, de bloemetjesjurk, zelfs haar slag-

tanden waren versierd met stickers met 50% KORTING. Op haar button stond: HALLO! IK HEET STERF, HALFGODUITSCHOT!

‘Je hebt ons een hele achtervolging laten houden, Percy Jackson,’ zei Euryale. ‘Maar nu hebben we je te pakken en zullen we ons wreken!’

‘De krokante worstenbroodjes met gesmolten kaas zijn maar twee dollar negenennegentig,’ voegde Stheno er behulpzaam aan toe. ‘Bij de kruidenierswaren, gangpad drie.’

Euryale snoof. ‘Stheno, de Koopjesmarkt was maar een façade! Je gaat te veel in je rol op! Schiet op, leg die belachelijke schaal neer en help me deze halfgod te doden. Of ben je vergeten dat hij degene is die Medusa in rook heeft doen opgaan?’

Percy deed een stap naar achter. Nog vijftien centimeter en hij zou in de diepte verdwijnen. ‘Luister, dames, hier hebben we het al over gehad. Ik herinner me er niets van dat ik Medusa heb gedood. Ik herinner me helemáál niets. Kunnen we niet gewoon vrede sluiten en het over jullie weekaanbiedingen hebben?’

Stheno keek haar zuster aan en trok een pruillip, wat niet eenvoudig was met reusachtige bronzen slagtanden. ‘Ah joh.’

‘Nee!’ Euryales rode ogen boorden zich in die van Percy. ‘Het kan me niet schelen wat jij je herinnert, zoon van de zeegod. Ik ruik Medusa’s bloed op je. Weliswaar vaag, enkele jaren oud, maar jij was de laatste die haar heeft verslagen. Ze is nog steeds niet teruggekeerd uit Tartarus. En dat is jouw schuld!’

Percy snapte er niets van. Hij kreeg alleen maar hoofdpijn van dat gedoe over ‘doodgaan en terugkeren uit Tartarus’. Die kreeg hij natuurlijk ook van het idee dat een ballpoint in een zwaard kon veranderen, dat monsters zich konden verschuilen door middel van iets wat de Mist heette, of dat Percy de zoon was van een met zeepokken bedekte vijfduizend jaar oude god. Maar hij geloofde het wel. Ook al was zijn geheugen verdwenen, hij wist dat hij een halfgod was, net zoals hij wist dat hij Percy Jackson heette. Vanaf het eerste gesprek met Lupa de wolvin had hij aanvaard dat deze gestoorde wereld van goden en monsters zijn werkelijkheid was. Wat flink balen was.

‘Zullen we het dan gelijkspel noemen?’ zei hij. ‘Ik kan jullie niet doden. Jullie kunnen mij niet doden. Als jullie Medusa’s zusters zijn – en dan bedoel ik dé Medusa, die mensen in steen veranderde – zou ik dan nu niet al van steen moeten zijn?’

‘Helden!’ zei Euryale vol minachting. ‘Altijd beginnen ze er weer over. Net zoals onze moeder! “Waarom kunnen jullie geen mensen in steen veranderen? Jullie zuster kan mensen in steen veranderen.” Het spijt me je te moeten teleurstellen, jongetje! Dat was alleen Medusa’s vloek. Zij was de afzichtelijkste van het gezin. Zij was altijd al de geluksvogel!’

Stheno keek gepijnigd. ‘Moeder zei dat ik de afzichtelijkste was.’

‘Zwijg!’ beet Euryale haar toe. ‘En wat jou betreft, Percy Jackson, het klopt dat jij het teken van Achilles draagt. Daardoor ben je iets lastiger te doden. Maar wees gerust. We vinden wel een manier.’

‘Het teken van wat?’

‘Van Achilles,’ antwoordde Stheno opgewekt. ‘O, wat was hij geweldig! Hij is als kind ondergedompeld in de Styx, weet je wel, en dus was hij onkwetsbaar op één klein plekje op zijn enkel na. Dat is ook met jou gebeurd, liefje. Blijkbaar heeft iemand je in de Styx gegooid waardoor je huid als staal is geworden. Maar je hoeft je geen zorgen te maken. Helden zoals jij hebben altijd een zwakke plek. We moeten hem gewoon even vinden en dan kunnen we je doden. Zou dat niet enig zijn? Neem een krokant worstenbroodje met gesmolten kaas!’

Percy pijnigde zijn hersenen. Hij herinnerde zich geen onderdompeling in de Styx. Maar hij herinnerde zich sowieso haast niets. Zijn huid voelde niet als staal, maar het zou wel verklaren hoe hij het zo lang tegen de Gorgonen had uitgehouden.

Stel dat hij gewoon omlaag zou springen... zou hij het overleven? Hij wilde het risico niet nemen – niet zonder iets om de val te breken, of een slee, of...

Hij keek naar Stheno’s grote zilveren schaal met gratis hapjes.

Hmm...

‘Heb je je bedacht?’ vroeg Stheno. ‘Heel verstandig, liefje. Ik heb

er wat Gorgonenbloed op gedaan, dus je dood zal snel en pijnloos zijn.'

Percy's keel snoerde zich dicht. 'Heb je je bloed op de worstenbroodjes gedaan?'

'Een beetje maar,' antwoordde Stheno glimlachend. 'Een klein sneetje in mijn arm, maar lief van je dat je je om me bekommert. Het bloed van onze rechterkant kan alles genezen, maar dat van onze linkerkant is dodelijk...'

'Jij uilskuiken!' krijste Euryale. 'Dat moet je hem niet vertellen! Hij eet die worstjes niet als je hem vertelt dat ze vergiftigd zijn!'

Stheno keek haar verbijsterd aan. 'Niet? Maar ik zei toch dat het snel en pijnloos zou zijn?'

'Het maakt ook niet uit!' Euryales handen veranderden in klauwen. 'We doden hem met brute kracht. We blijven net zo lang op hem in hakken tot we zijn zwakke plek hebben gevonden. Als we Percy Jackson hebben verslagen zullen we nog beroemder zijn dan Medusa! Onze patrones zal ons rijkelijk belonen!'

Percy greep zijn zwaard steviger beet. Hij zou zijn actie heel goed moeten timen: een paar seconden verwarring, de schaal met zijn linkerhand beetpakken...

Hou ze aan de praat, dacht hij.

'Voordat jullie me aan stukken gaan hakken,' zei hij, 'wie is die patrones waar je het over had?'

'De godin Gaia, natuurlijk,' sneerde Euryale. 'Degene die ons uit de vergetelheid heeft bevrijd! Jij zult het niet meer meemaken, maar je vrienden daarbeneden zullen spoedig met haar kennismaken. Op dit moment marcheren haar legers al zuidwaarts. Op het Festijn van Fortuna zal ze ontwaken en haar toorn op de halfgoden laten neerdalen als... als...'

'Als de prijzenslag van de Koopjesmarkt!' opperde Stheno.

'Argh!' Euryale stormde op haar zuster af.

Percy zag zijn kans schoon. Hij griste de schaal uit Stheno's hand, en terwijl de vergiftigde krokante worstenbroodjes met gesmolten kaas door de lucht vlogen, flitste Doemtij dwars door

Euryales middel, waardoor ze in tweeën werd gehakt.

Hij hield de schaal omhoog en Stheno keek recht in haar eigen vettige spiegelbeeld.

‘Medusa!’ schreeuwde ze.

Haar zuster Euryale was in een hoopje stoffig gruis neergedwarreld, maar ze begon haar gedaante al weer terug te krijgen, als een ontsmeltende sneeuwman.

‘Stheno, idioot!’ reutelde ze terwijl haar half afge gezicht uit het bergje gruis oprees. ‘Dat is je eigen spiegelbeeld! Grijp hem!’

Percy liet de schaal op Stheno’s hoofd neerkomen en ze viel spontaan bewusteloos neer.

Hij hield de schaal tegen zijn achterwerk, deed een schietgebedje tot de eerste de beste Romeinse god die stomme sleetrucs onder zijn hoede had en sprong over de rand omlaag.

Percy

Met tachtig kilometer per uur op een hapjesschaal omlaag suizen heeft één nadeel: op het moment dat je je halverwege realiseert dat het niet zo'n goed idee is, is het te laat.

Percy miste op een haar na een boom, schampte een rotsblok en schoot tollend om zijn as op de snelweg af. Die stomme hapjesschaal had geen stuurbekrachtiging.

Hij hoorde de Gorgonzusters krijsen en hij ving een glimp op van Euryales koraalslangenhaar boven op de heuvel, maar hij had de tijd niet om zich er zorgen over te maken. Het dak van het appartementengebouw doemde als de voorsteven van een oorlogsschip onder hem op. Frontale botsing over tien, negen, acht...

Het lukte hem nog net om zijn benen opzij te draaien zodat hij ze niet zou breken. De schaal stuiterde over het dak en zeilde de lucht in. De schaal ging de ene kant uit. Percy de andere.

Terwijl hij op de snelweg af vloog ging er een vreselijk scenario door hem heen: zijn lichaam dat tegen de voorruit van een SUV knalde, een geïrriteerde forens die hem met zijn ruitenwissers probeerde weg te krijgen. *Valt er een stompzinnige puber uit de lucht! Ik kom te laat!*

Als een wonder werd hij door een windvlaag opzij geblazen, net genoeg om de snelweg te missen en in de struiken neer te storten.